

Arne Trondrud
3630 Rødberg

Norges Høyesterett
Postboks 8016 Dep.
0030 Oslo

Rødberg 17. november 2010

P R O S E S S K R I F T

TIL

HØYESTERETT

Saksnummer : 10-127550ASK-Borg/04 (10-012575TVI-DRAM)

Ankende part : Arne Trondrud
3630 Rødberg

Prosessfullmektig : Egen

Ankemospart : Advokatfirmaet Haavind
Postboks 359 Sentrum
0101 Oslo

Prosessfullmektig : Egen

Saken gjelder : Pengekrav, nå begjæring om opphevelse av fraværdom.

* * *

Jeg viser til ankemospartens Tilsvare av 10. november 2010 og har følgende korte kommentarer:

Dommerne lyver, unndrar rettsdokumenter og er gitt begrenset politimyndighet – Reiser saken prinsipielle spørsmål for domstolen?

Advokat Ola Brekken er kjent med at tre dommere i Nore og Uvdal forliksråd løy bort min habilitetsinnsigelse samt at de underslo prosessdokumenter (prosesskrift). Brekken er også

kjent med at den ene dommeren parallelt med sin dommerstilling innehar stilling med begrenset politimyndighet. Alt dette er grundig dokumentert i tidligere instanser, like fullt synes han å støtte handlingene og den lokale rettstilstanden.

Dersom norsk rettsvesen skal fungere ut ifra slike ulovfestede prinsipper, så har nok Brekken rett i sitt syn. Jeg har derimot oppfattet det slik at dommere ikke har lov å verken lyve eller undra rettsdokumenter. Høyesterett har også tidligere slått fast at en dommer med begrenset politimyndighet ikke har anledning til å ta sete som dommer, se Rt-2009-1681, LH-2010-021173, LH-2010-046248. Ut i fra disse betraktninger har Høyesterett ikke bare en rett men også en plikt til å behandle saken som upåaktet har passert to rettsinstanser.

Dersom en dommer lyver, unndrar dokumenter og samtidig er gitt begrenset politimyndighet er han åpenbart ikke skikket som dommer. På tidspunktet før avsigselse av fraværdom var jeg kjent med at administrator i saken hadde figurert som dommer i 8 år uten dommerforsikring, hvor han sågar hadde avsagt uteblivelsesdom mot meg i denne *lovløse* perioden. Jeg har ikke tillit til personer som utgir seg for å være dommere og som samtidig nekter å signere på sin dommerforsikring ("uavhengighetserklæringen"), slik loven krever, jf dl § 60, hvilket var årsaken til at jeg reiste habilitetsinnsigelsen mot han. I ettertid har det vist seg at også andre momenter styrker min habilitetsinnsigelse, derved at han løy og unndro rettsdokumenter under behandlingen av min sak. Følgelig var administrator inhabil til å handle i saken. Fraværdommen skal bare av disse grunner oppheves.

Manglende prosessfullmakt

Advokat Brekken maler ufortrødent videre på et ikke-problem, nemlig hvorvidt en part har møteplikt eller ikke. Problemet – som Brekken *ikke* vil røre – er at verken han, Haavind, Lindorff eller Rustgaard har fremlagt beviser på at det eksisterer lovlige fullmakter for å opptre i saken.

Frem til nå har advokatfirmaet Haavind nektet å dokumentere at Lindorff var gitt prosessfullmakt. Videre har både Haavind og Lindorff nektet å dokumentere at Rustgaard, som møtte i forlikrådet på vegne av Lindorff, var gitt prosessfullmakt fra Lindorff. Det har følgelig ikke vært lagt frem dokumenter som kan bevise at Haavind – eller Lindorff for den saks skyld – var representert på lovlig vis da forhandlingene i forlikrådet åpnet på morgenen 15. desember 2009.

I Tilsvaret til Høyesterett fremstår det som enda klarere at Haavind ikke vet hvem som var representert ved Rustgaards tilstedeværelse, eller hvem som hadde gitt ham denne fullmakten som er nektet fremlagt. Brekken slår nemlig fast følgende: "...og at Rustgaard således kunne representere Haavind..." I følge forlikrådets fraværdom var det *Lindorff* som var prosessfullmektig i saken, med Rustgaard som deres møtefullmektig. Som nevnt tidligere skulle Rustgaard ha fremvist en fullmakt fra Lindorff. Dersom denne fullmakten overhodet eksisterer, så må den ha blitt utstedt av Lindorff. Haavinds fullmakt til Lindorff må følgelig inneholde en klausul om overdragelse til tredjemann. Uten en slik klausul, er Rustgaards fullmakt verdiløs. En avklaring omkring dette faktum har Haavind og Brekken gjort sitt ytterste for å stoppe. Haavind må selvsagt bære ansvaret for at det ikke finnes fullmakter, med de rettslige konsekvenser dette medfører. Videre må Haavind ha ansvaret for å fremvise slike fullmakter dersom de mener at disse eksisterer og er gyldige. En fremvisning av en korrekt lovlig prosessfullmakt i dag, vil naturlig nok ikke reparere en manglende eller utelatt fremvisning av prosessfullmakt 15. desember 2009.

Manglende bevis for underslag av rettsdokumenter m.v.

Brekken anfører i sitt tilsvarende at jeg ikke har bevist at forlikrådet har underslått prosesskriv i saken. Hans anførsel er et forsøk på å manipulere retten bort fra faktum. Mitt prosesskrift av 9. desember 2009 hvor min habilitetsinnsigelse finnes, er åpenbart unndratt saken idet dommerne 6 dager senere uttaler følgende: ”*Det fremkom ingen innvendinger mot dommernes habilitet.*”

Videre har jeg hevdet at Lindorffs udaterte prosesskrift mottatt av forlikrådet 10. desember 2009 også er unndratt idet verken forlikrådet eller Lindorff sendte dette videre til meg. Dette bevises ved å se på dokumentlisten i saken, hvor det klart fremgår at dette prosesskriftet aldri ble sendt ut til meg, hvilket for øvrig også fremgår av prosesskriftets siste avsnitt s. 2.

Brekken anfører videre at jeg ikke har bevist inhabilitet hos dommerne. Da det er helt klart at dommerne var både uskikket som dommere så vel som inhabile (se ovenfor og i tidligere prosesskriv), går jeg ikke nærmere inn på dette her.

Anførselene om at dokumentunndragelse og inhabilitet ikke er bevist må derved betraktes som forsøk på å villedde retten.

Nærmere om dommere og begrenset politimyndighet

Advokat Brekken hevder at spørsmålet om en person med begrenset politimyndighet kan opptre som dommer, jf dl § 71 (5) ikke har relevans og ikke er av interesse i herværende sak.

Forlikrådet regnes som en domstol, jf dl § 1 og Ot.prp. nr. 74 (2005-2006) til denne. Medlemmene av forlikrådet er dommere, jf dl § 52. Dl § 56 gir §§ 71 – 74 tilsvarende virkning, hvilket betyr at dl § 71 (5) får virkning for dommere i forlikrådet. Brekkens anførsel er uforståelig, ubegrunnet og uholdbar.

Påstand

Med forbehold om endringer nedlegges følgende påstand:

1. Borgarting lagmannsretts kjennelse av 10. september 2010, Drammen tingretts kjennelse av 21. april 2010 og Nore og Uvdal forlikråds fraværdom av 15. desember 2009 oppheves.
2. Arne Trondrud tilkjennes sakens omkostninger.

Dette prosesskrift er sendt retten i ett eksemplar og ankemotparten i to.

Med hilsen

Arne Trondrud